

Sygn. akt VII U 3216/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Mirosław Major

Protokolant stażysta Szymon Solecki

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2018 r. w Poznaniu

odwołania **J. W.**

od decyzji **Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

z dnia 1 sierpnia 2017 r., nr (...)

w sprawie **J. W.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P.**

o wysokość emerytury

- 1) oddala odwołanie,
- 2) zasądza od odwołującego na rzecz pozwanego organu rentowego kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 sierpnia 2017 r. (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w P., na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 26 czerwca 2017 r., przeliczył J. W. emeryturę od dnia 1 czerwca 2017 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

W punkcie II ww. decyzji wskazano, że emeryturę ustaloną w kwocie 2 189,66 zł zwiększa się o kwotę wynikającą z podzielnia składek zaewidencjonowanych na koncie po dniu ponownego ustalenia wysokości emerytury do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury, z uwzględnieniem ich waloryzacji, przez średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku wnioskodawcy w dniu złożenia wniosku, tj. w dniu 26 czerwca 2017 r. Po ponownym ustaleniu wysokości, emerytura wyniosła 2 189,92 zł.

Odwołanie od tej decyzji złożył J. W. wskazując, że się z nią nie zgadza. W ocenie odwołującego, organ rentowy przy ponownym ustalaniu wysokości emerytury nie uwzględnił okresu składkowego (tj. stażu pracy) od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 5 października 2016 r. i pominął składki za ten okres płacone przez pracodawcę w pełnej wysokości. Zdaniem odwołującego, jego staż pracy wynosi 40 lat, 10 miesięcy i 9 dni, tymczasem ZUS uwzględnia jedynie 39 lat, 1 miesiąc i 4 dni.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej

decyzji. Zakład wskazał, że odwołujący jest uprawniony do tzw. emerytury mieszanej, o której mowa w art. 183 ust. 1 i 5 ustawy emerytalnej. W konsekwencji – w oparciu o art. 183 ust. 6 ww. ustawy – do ponownego ustalenia wysokości takiej emerytury zastosowanie znajduje art. 108 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym przy ustalaniu świadczenia znaczenie ma wyłącznie kwota składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury, od miesiąca, od którego została podjęta wypłata emerytury po raz pierwszy, do miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury.

Na rozprawie w dniu 11 stycznia 2018 r. do sprawy przystąpił fachowy pełnomocnik odwołującego, podtrzymując stanowisko zawarte w odwołaniu, wskazując, że w ocenie strony odwołującej ZUS w zaskarżonej decyzji nie uwzględnił składek za okres od 1 stycznia 2015 r. do 5 października 2016 r.

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołujący urodził się (...) Ukończył 60 lat w dniu (...)

Od dnia 26 grudnia 2009 r. pobiera rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Aktualnie świadczenie to przysługuje do dnia 30 września 2018 r.

W dniu 22 lipca 2013 r. J. W. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o wcześniejszą emeryturę.

Decyzją z dnia 15 października 2013 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury. W uzasadnieniu ZUS wskazał, że wnioskodawca nie wykazał 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego, jak również nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Odwołanie od ww. decyzji wniósł ubezpieczony. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. VII U 6007/13. Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2015 r. Sąd Okręgowy w Poznaniu zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał J. W. prawo do emerytury wcześniejszej z tytułu pracy w szczególnych warunkach od ukończenia wieku, to jest od dnia 21 sierpnia 2013 r. oraz zasądził od pozwanego na rzecz odwołującego zwrot kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrokiem z dnia 29 września 2016 r. (sygn. akt III AUa 2316/15) Sąd Apelacyjny w Poznaniu oddalił apelację organu rentowego.

J. W. był zatrudniony w (...) sp. z o.o. sp.k. w G. na podstawie umowy o pracę w okresie od dnia 1 lutego 2012 r. do dnia 31 grudnia 2014 r. Wobec powyższego, wykonując wyrok Sądu, Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 12 grudnia 2016 r. przyznał odwołującemu emeryturę w kwocie zaliczkowej od dnia 21 sierpnia 2013 r. i podjął jej wypłatę od 1 stycznia 2015 r., tj. od następnego dnia po rozwiązaniu stosunku pracy. Emerytura została obliczona zgodnie z art. 183 ustawy emerytalnej, jako najkorzystniejszy wariant. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił 39 lat, 1 miesiąc i 4 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 1 miesiąc i 24 dni okresów nieskładkowych, a także 9 miesięcy okresów uzupełniających (rola). Obliczona w ten sposób emerytura wyniosła 2 085,82 zł, a po waloryzacji od 1 marca 2016 r. – 2 126,91 zł.

Ubezpieczony podjął ponownie pracę w (...) sp. z o.o. sp.k. w pełnym wymiarze czasu pracy od dnia 1 stycznia 2015 r. Stosunek pracy uległ rozwiązaniu w dniu 5 października 2016 r.

W związku z powyższym organ rentowy decyzją z dnia 10 marca 2017 r. z urzędu rozliczył zaliczkę na poczet przysługującej odwołującemu od dnia 21 sierpnia 2013 r. emerytury i podjął wypłatę emerytury od dnia 1 stycznia 2015 r. Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił 39 lat, 1 miesiąc i 4 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 1 miesiąc i 24 dni okresów nieskładkowych, a także 9 miesięcy okresów uzupełniających (rola). Emerytura została obliczona zgodnie z art. 183 ustawy emerytalnej, jako najkorzystniejszy wariant. Ustalona w ten sposób emerytura wyniosła 2 096,75 zł, a po waloryzacji od 1 marca 2016 r. – 2 137,87 zł, od 1 marca 2017 r. – 2 147,87 zł.

Jednocześnie w tym samym dniu, tj. 10 marca 2017 r. organ rentowy wydał decyzję o ustaleniu świadczeń w zbiegu (emerytura w wysokości 100 % + renta w wysokości 50 %).

W dniu 20 marca 2017 r. odwołujący J. W. złożył w ZUS wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno-rentowego z uwzględnieniem składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do świadczenia.

Decyzją z dnia 11 maja 2017 r. organ rentowy, rozpatrując ww. wniosek, przeliczył odwołującemu emeryturę od dnia 1 marca 2017 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Emeryturę ustaloną w kwocie 2 147,87 zł zwiększono o kwotę wynikającą z podzielnia składek zaewidencjonowanych na koncie po dniu ponownego ustalenia wysokości emerytury do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury, z uwzględnieniem ich waloryzacji, przez średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku wnioskodawcy w dniu złożenia wniosku, tj. w dniu 20 marca 2017 r. Po ponownym ustaleniu wysokości, emerytura wyniosła 2 189,66 zł.

Kolejnym wnioskiem z dnia 26 czerwca 2017 r. J. W. wniósł o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalno-rentowego z uwzględnieniem składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do świadczenia.

Zaskarżoną w niniejszym postępowaniu decyzją z dnia 1 sierpnia 2017 r. organ rentowy, rozpatrując ww. wniosek, przeliczył odwołującemu emeryturę od dnia 1 czerwca 2017 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Emeryturę ustaloną w kwocie 2 189,66 zł zwiększono o kwotę wynikającą z podzielnia składek zaewidencjonowanych na koncie po dniu ponownego ustalenia wysokości emerytury do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury, z uwzględnieniem ich waloryzacji, przez średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku wnioskodawcy w dniu złożenia wniosku, tj. w dniu 26 czerwca 2017 r. Po ponownym ustaleniu wysokości emerytura wyniosła 2 189,92 zł.

Pismem z dnia 8 września 2017 r. (data wpływu do ZUS) J. W. wniósł odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez zaliczenie do kwoty składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego składek opłaconych przez jego pracodawcę za okres od 1 stycznia 2015 r. do 5 października 2016 r. oraz zaliczenie ww. okresu zatrudnienia (okresu składkowego) do stażu pracy.

W odpowiedzi na powyższe organ rentowy pismem z dnia 5 października 2017 r. poinformował odwołującego, że ZUS już w decyzji z dnia 11 maja 2017 r., przeliczając emeryturę, uwzględnił składki, o zaliczenie których wniósł odwołujący.

Pismem z dnia 13 października 2017 r. J. W. podtrzymał odwołanie od decyzji z dnia 1 sierpnia 2017 r., które zainicjowało postępowanie w niniejszej sprawie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach pozwanego organu rentowego dot. odwołującego oraz w aktach sprawy VII U 6007/13.

Sąd uznał za w pełni wiarygodne dokumenty zgromadzone w sprawie, albowiem zostały one sporządzone przez powołane do tego osoby, w ramach przysługujących im kompetencji oraz w przewidzianej przez prawo formie. Nadto, dokumenty te nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, a i sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. Dokumenty prywatne stanowiły dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenia zawarte w tych dokumentach.

Fakt niekwestionowania przez strony treści kserokopii dokumentów znajdujących się w aktach sprawy pozwolił nadto na potraktowanie tychże kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślenia wymaga, że funkcja kontrolna sądu koncentruje uwagę na ocenie materii, która wcześniej była tematem decyzji.

Zasadniczym celem postępowania przed sądem jest merytoryczne rozstrzygnięcie o żądaniach strony, co do których powstał spór (wyrok SN z dnia 10 maja 1996 r., II URN 1/96, OSNAPiUS 1996 Nr 21, poz. 324). Oznacza to, że funkcja rozpoznawcza sądu ograniczona została przedmiotem i zakresem konkretnej decyzji organu rentowego (postanowienie SN z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNAPiUS 2000 Nr 15, poz. 601).

Zakres rozpoznania i orzeczenia (przedmiot sporu) w tych sprawach wyznaczony jest zatem w pierwszej kolejności przedmiotem decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych (postanowienie SN z dnia 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNAPiUS 2000 Nr 15, poz. 601), a w drugim rzędzie przedmiotem postępowania sądowego, określonego zakresem odwołania od decyzji organu rentowego do sądu (postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2006 r., II UZ 1/06, postanowienie SN z dnia 17 października 2011 r., I UZ 29/11, wyrok SN z dnia 13 października 2009 r., II UK 234/08, wyrok SN z dnia 14 maja 2013 r., I UK 611/12, postanowienie SN z dnia 8 listopada 2013 r., II UZ 60/13, postanowienie SN z dnia 27 lutego 2014 r., II UZ 83/13, wyrok SA w Białymstoku z dnia 8 lipca 2015 r., III AUa 431/5, wyrok SA w Łodzi z dnia 27 sierpnia 2015 r., III AUa 1489/14).

Sąd też granice zakresu zaskarżenia w niniejszej sprawie, określające zakres rozpoznania i orzeczenia sądu, wyznaczała z jednej strony treść decyzji z dnia 1 sierpnia 2017 r., a z drugiej strony - zakres odwołania.

W sprawie wystąpił spór stricte prawny, którego istota sprowadzała się do tego, czy odwołujący, któremu obliczono emeryturę na podstawie art. 183 ust. 1 i ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017 r. poz. 1773 ze zm.), może domagać się przeliczenia ww. świadczenia z zastosowaniem przepisów art. 110-113 tej ustawy, tj. poprzez doliczenie w wymiarze świadczenia okresów składkowych przebytych po dacie przyznania prawa do emerytury.

Rozstrzygnięcie powyższej kwestii wymaga przypomnienia, iż z dniem 1 stycznia 1999 r., tj. z chwilą wejścia w życie m.in. przepisów powołanej wyżej ustawy, nowy system emerytalny reguluje uprawnienia do świadczenia emerytalnego wszystkich pracowników oraz osób ubezpieczonych z tytułu pracy na innej podstawie niż stosunek pracy, z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności na własny rachunek lub z tytułu bycia duchownym - niezależnie od daty powstania stosunku ubezpieczenia i bez względu na wiek ubezpieczonego w dniu wejścia w życie reformy ubezpieczeń społecznych, jednakże w zależności od tego wieku zróżnicowane są zasady nabywania prawa i ustalania wysokości emerytury. Z tego względu system dzieli ubezpieczonych - według wieku w dniu wejścia w życie ustawy na: urodzonych przed 1 stycznia 1949 r. oraz urodzonych po tej dacie, wprowadzając jednocześnie w Rozdziale 3 Działu II przepisy szczególne dotyczące emerytury dla niektórych ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r., zastrzegając w tym ostatnim przypadku, że możliwość skorzystania z nich przysługuje wyłącznie tym ubezpieczonym, którzy określone warunki wymagane do przyznania emerytury spełnią do dnia 31 grudnia 2008 r.

Na gruncie obecnego systemu przez emeryturę w systemie zdefiniowanego świadczenia rozumie się zatem nabycie prawa na zasadach dotychczasowych, tj. sprzed reformy, które zakładały możliwość uzyskania emerytury po spełnieniu warunku wieku emerytalnego (podstawowego lub niższego) oraz po osiągnięciu określonego stażu ubezpieczeniowego. Możliwe było też nabycie prawa do tzw. wcześniejszej emerytury (tj. mimo nieosiągnięcia wieku emerytalnego).

Dotychczasowe zasady nabycia prawa do emerytury zostały zachowane w sposób pełny, a więc zarówno co do zasad nabycia, jak i formuły wymiaru w odniesieniu do osób, które urodziły się przed dniem 1 stycznia 1949 r. oraz w odniesieniu do wspomnianych wyżej niektórych osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r. Zasady dotyczące ustalania wysokości emerytur dla wskazanych wyżej grup ubezpieczonych uregulowane zostały w Rozdziale 4 Działu II wspomnianej ustawy, zaś w odniesieniu do pozostałych ubezpieczonych wysokość emerytury ustalana jest przy uwzględnieniu regulacji przewidzianej w art. 25-26 tejże ustawy.

Emerytura dla osób urodzonych po 31 grudnia 1948 r. (Dział II Rozdział 1 ustawy) obliczana jest na nowych zasadach, tj. zasadach wynikających z przepisów art. 25-26 ustawy. Podstawę jej obliczenia stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do

końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, oraz zwaloryzowanego kapitału początkowego (tzw. system zdefiniowanej składki). Ostatecznie emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z zastrzeżeniem art. 183 ustawy, mającym zastosowanie do wniosków zgłaszanych w latach 2009-2013 (tzw. emerytura mieszana). Nie jest sporny między stronami fakt, że odwołującemu zostało ustalone prawo do ww. emerytury mieszanej, której ustawowa regulacja jest zawarta w art. 183 ustawy o FUS.

Zgodnie z ust. 1 art. 183 powołanej ustawy, emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej urodzonej po dniu 31 grudnia 1948 r., z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy pobrali emeryturę na podstawie przepisów art. 46 lub 50, o ile osoba ta nie była członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2009, wynosi:

1) 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz

2) 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 26.

W myśl ustępu 5 art. 183 cytowanej ustawy, emerytura przyznana na wniosek osoby ubezpieczonej, o której mowa w ust. 1, która osiągnęła wiek uprawniający do emerytury w roku kalendarzowym 2013 (tak jak odwołujący) albo 2014, wynosi:

1) 20% emerytury obliczonej na podstawie art. 53 oraz

2) 80% emerytury obliczonej na podstawie art. 26.

Przepis powyższy dotyczy nabycia prawa do emerytury dla pierwszych roczników świadczeniobiorców z nowego systemu emerytalnego, tj. dla osób, które osiągną wiek uprawniający do emerytury w latach 2009-2014, nie pobierały emerytury na podstawie art. 46 lub 50 oraz nie przystąpiły do OFE albo złożyły wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE, za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa. W formule obliczenia tzw. emerytury mieszanej uwzględnia się część ustalaną zarówno według reguł art. 53, jak i art. 26 w następujących proporcjach w kolejnych latach: 2009 (80%-20%), 2010 (70%-30%), 2011 (55%-45%), 2012 (35%-65%) i 2013-2014 (20%-80%).

W tej sytuacji spór między stronami dotyczy tylko wykładni prawa materialnego, w szczególności art. 183 ust.6 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z tym przepisem, do ponownego ustalenia wysokości emerytury, o której mowa w ust. 1-5, z tytułu podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym po dniu przyznania emerytury stosuje się art. 108. Cytowany wyżej przepis nie nasuwa żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Wynika z niego, że przy ponownym ustalaniu wysokości emerytury, nabytej według zasad wskazanych w jego wcześniejszych jednostkach redakcyjnych (ust. 1 – 5), z tytułu późniejszego – po dniu przyznania emerytury (a więc w przypadku odwołującego, po dniu 21 sierpnia 2013 r.) – podlegania ubezpieczeniom: emerytalnemu i rentowym, stosuje się art. 108 ustawy emerytalnej. W myśl art. 108 ust. 1 ustawy, jeżeli po dniu, od którego przyznano emeryturę określoną w art. 24 lub 24a, emeryt podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, wysokość świadczenia ulega ponownemu ustaleniu w sposób określony w ust. 2. Emerytury obliczone według zasad określonych w art. 26 powiększa się o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury, o której mowa w art. 24 i 24a, i zwaloryzowanych zgodnie z art. 25 przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury, z uwzględnieniem ust. 4 i 5 (ust. 2).

Złożenie przez członka otwartego funduszu emerytalnego wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury, o której mowa w art. 24 lub art. 24a, oznacza jednocześnie złożenie wniosku o ponowne ustalenie wysokości okresowej emerytury kapitałowej w trybie art. 25 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o emeryturach kapitałowych (ust. 2a).

Ponowne ustalenie wysokości emerytury następuje na wniosek zgłoszony nie wcześniej niż po upływie roku kalendarzowego lub po ustaniu ubezpieczeń emerytalnego i rentowych (ust. 3). Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek zaewidencjonowanych od miesiąca, od którego została podjęta wypłata emerytury po raz pierwszy, do miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury (ust. 4). Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio do kolejnych wniosków o ustalenie emerytury w nowej wysokości (ust. 5).

Innymi słowy, **nie ma możliwości ponownego ustalenia emerytury, której wysokość ustalono na podstawie art. 183 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przy zastosowaniu art. 113 tej ustawy, w sytuacji kiedy tytułem do tego ponownego ustalenia ma być podleganie ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym po dniu przyznania emerytury.** Wynika to jednoznacznie z art. 183 ust. 6 ww. ustawy emerytalnej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 13 grudnia 2016 r., III AUa 612/16, L.).

Kwotę emerytury w systemie zdefiniowanej składki ustala się tylko raz: albo w dniu nabycia prawa, albo w dniu realizacji ryzyka (rozwiązanie stosunku pracy). Tak ustalona emerytura może być już tylko zwiększona w przypadku dalszego opłacania składek, według reguł zawartych w art. 108 w związku z art. 183 ust. 6 u.e.r.f.u.s. W ustawie nie przewidziano bowiem przepisu dopuszczającego tryb przeliczenia podstawy wymiaru emerytury kapitałowej po zawieszeniu świadczenia, jak w art. 110 dla emerytur obliczanych od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15 ustawy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2015 r., III UZP 12/15, Legalis nr 1349157; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2017 r., III AUa 1279/16, LEX nr 2409342)

W wyroku z dnia 12 lipca 2017 r. (sygn. akt III AUa 159/16, LEX nr 2350451), Sąd Apelacyjny w Warszawie wskazał, że w razie podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym po dniu przyznania emerytury „mieszanej”, przeliczenie takiego świadczenia następuje według zasad przewidzianych dla emerytur wypłacanych z nowego systemu emerytalnego (art. 108 u.e.r.f.u.s.), co polega na powiększeniu emerytury o kwotę wynikającą z podzielenia składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego po dniu ustalenia prawa do emerytury, i zwaloryzowanych zgodnie z art. 25 u.e.r.f.u.s. przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone dla wieku danego ubezpieczonego w dniu złożenia wniosku o przeliczenie wysokości emerytury. Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek zaewidencjonowanych od miesiąca, od którego została podjęta wypłata emerytury po raz pierwszy, do miesiąca poprzedzającego miesiąc zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury. Taka regulacja oznacza, że wykluczona jest możliwość stosowania innego mechanizmu przeliczenia emerytury.

Z mocy art. 183 ust. 6 do ponownego ustalenia wysokości przedmiotowego świadczenia z tytułu podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym po dniu przyznania emerytury, zastosowanie znajduje wyłącznie art. 108, czyniąc niedopuszczalnym żądanie uwzględnienia w tym zakresie zasad określonych w art. 110 lub 111 cytowanej ustawy, albowiem mieszany charakter dotyczy wyłącznie sposobu ustalenia wysokości emerytury, nie wywołując jednak jakichkolwiek dalszych skutków dla jej ponownego obliczenia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 września 2012 r., III AUa 24/12, Lex nr 1223181).

Reasumując powyższe rozważania, art. 108 ust. 2 ustawy emerytalnej, do którego odsyła art. 183 ust.6 tej ustawy, wskazuje jedyny możliwy sposób mający zastosowanie do ponownego obliczenia emerytury odwołującego. Jest to także zgodne z czytelną intencją ustawodawcy do stosowania zasad nowego systemu emerytalnego, opartego na zasadzie świadczenia jako ekwiwalentu zapłaconych składek na ubezpieczenie emerytalne (systemu zdefiniowanej składki), zamiast wygasającego dotychczasowego systemu zdefiniowanego świadczenia.

Wobec powyższego, odnośnie żądania zawartego w odwołaniu, tj. doliczenia do stażu pracy okresu od 1 stycznia 2015 r. do 5 października 2016 r. do emerytury wyliczonej na podstawie art. 183 ww. ustawy, wskazać należy, że w myśl art. 183 ust. 6 ustawy - do ponownego ustalenia wysokości emerytury odwołującego (tzw. emerytury mieszanej) z tytułu podlegania ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym po dniu przyznania mu ww. świadczenia (tj. po dniu 21 sierpnia 2013 r.) stosuje się art. 108 ustawy emerytalnej. Przedmiotowy przepis zaś pozwala jedynie przeliczać emeryturę w zakresie doliczenia składki uzyskanej po przyznaniu decyzji o prawie do emerytury, nie przewiduje natomiast

możliwości przeliczenia emerytury po dacie przyznania do niej prawa z uwzględnieniem okresów przebytych po przyznaniu prawa do świadczenia. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że organ rentowy już w decyzji z dnia 11 maja 2017 r., przeliczając odwołującemu emeryturę, uwzględnił wnioskowane składki za okres od 1 stycznia 2015 r. do 5 października 2016 r., co wynika zarówno z samej decyzji, jak i ze stanowiska ZUS wyrażonego w piśmie z dnia 5 października 2017 r. oraz na rozprawie w dniu 11 stycznia 2018 r. Zatem w zaskarżonej decyzji z dnia 1 sierpnia 2017 r. wyliczona kwota emerytury uwzględniała już żądanie odwołującego. Odwołujący zaś nie sprecyzował żadnego konkretnego zarzutu odnośnie prawidłowości dokonanych przez ZUS wyliczeń.

Skoro zatem odwołującemu obliczono wysokość emerytury na podstawie art. 108 w zw. z art. 183 ust. 6 ustawy emerytalnej, to niedopuszczalne jest uwzględnienie zasad określonych w art. 110-113 cytowanej ustawy. Zaskarżona decyzja okazała się prawidłowa.

Uwzględniając powyższe rozważania Sąd Okręgowy - na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. i cytowanych powyżej przepisów prawa materialnego - oddalił odwołanie, o czym orzekł w punkcie 1) wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie 2) wyroku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.), w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia odwołania.

(-) M. M.